

ЯВА IV.

(Виходить Любка, вона молодниця, гарно одягнена побачивши чужого чоловіка адвгувалась).

Микола. Добрий вечер!

Любка. Доброго здоров'я! (видивилась на Миколу).

Микола. Чи то отсе Джерина хата?

Любка. Була Джерина. Але не стало їх тепер наша!

Микола. Кажеш молоднице, не стало Джери?

Любка. Нестало! Я ще маленькою була, як тато мої вибрались самі з відсіль. Кажуть що пан хотів їх чи в москалі віддати, чи в Сибір заслани, тай більше двайцять років чулки нема про них!

Микола. (дивить ся на ню). Так кажеш, ти ще маленькою була, як тато лишив тебе?! А чи пізналаб ти його тепер?

Любка. Не пізналаб, бо й як би пізнати, як я була ще в колисці, як вони пійшли!

Микола. Так ти Любко вже замужна?

Любка. (здивовано). А ви звідки знаєте, що я Любка називаюсь?!

Микола. Ох, дитино, моя дорога дитино! Звідкіль знаю? Хибаж батькови не знати як називаєсь його дитина? Не пізнаєш батька?!

Любка. (дуже здивовано). Батька? Хиба ви мій батько?!

Микола. Твій, дитино моя, твій! Не цурай